भल्लापवर्जितैस्तेषां शिरोभिः श्मश्रुलैर्मही। सर्गः ४
तस्तार सरघाव्याप्तैः सक्षौद्रपटलैरिव ॥ ६३ ॥ अप
नीतशिरस्त्राणाः शेषास्तं शरणं ययुः। प्रणिपात
प्रतीकारः संरम्भो हि महात्मनां ॥ ६४ ॥ विनयंतेस्म
तद्योधामधुभिर्विजयश्रमं। आस्तीर्णाजिनरत्नासु
द्राक्षावलयभूमिषु ॥ ६५ ॥ ततः प्रतस्थे कौबेरीं
भास्वानिव रघुर्दिशं। शरैरुस्रैरिवोदीच्यानुद्व
रिष्यन् रसानिव ॥ ६६ ॥

भल्लेति। स रघुस्तेषां शत्रूणां मस्तकैः पृथिवीं तस्तार आच्छादयत् किं० मस्तकैः भल्लेन बाणविशेषेण छिन्नैः पु० किं० श्मश्रुसहितैः यथा सरघाभिर्मधुमक्षिकाभिः व्याप्तैः क्षौद्रपटलैः मधुपिण्डैः ॥ ६३ ॥ अपेति। शेषाजनास्तं रघुं शरणं जग्मुः किं० जनाः अपनीतानि दूरीकृतानि शिरस्त्राणानि यैस्ते शिरोवेष्टनेन रहिता इत्यर्थः यस्मात् महात्मनां संरम्भः क्रोधः प्रणिपातः प्रणतिरेव प्रतीकारोयस्य स भवति ॥ ६४ ॥ विनयमिति तस्य रघोः योद्धारः मधुभिः विजयश्रममर्थात् शरीरस्य खेदं विनयन्ते स्म तत्यजुः किं कृत्वा द्राक्षायाः मण्डलेन युक्तासु पृथिवीषु स्थित्वा किं० तासु आस्तीर्णानि चर्माण्येव रत्नानि यासु तास्तासु ॥ ६५ ॥ ततइति। अनन्तरं रघुः कौबेरीं उत्तरां दिशं चचाल किं० कुर्वन् सन् अस्त्रै